

## Arrest

**nr. 155 208 van 23 oktober 2015  
in de zaak RvV X / IV**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 23 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SMEKENS, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 23 maart 2015 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

## **A. Feitenrelaas**

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China (VRC), meer bepaald uit Toelung Dechen district (Chinees: Duilongdeqing), Lhasa Municipality, Tibetaanse Autonome Regio (TAR). U verklaarde in 2004 illegaal te zijn gevlucht naar India. U reisde illegaal naar Nepal van waaruit u via het Reception Centre ('Nelen Khang') naar India reisde. In India woonde u van 2004 tot 2012 in Bir (Himachal Pradesh), waar u les volgde aan de Tibetan Children's Villages (TCV) suja school. Nadien volgde u een aanvullende opleiding in talen en schoonheidsspecialiste aan het Vocational Training Center (VTC) van de TCV in Selakui, Dehradun (Uttarakhand), waar u gedurende deze opleiding ook woonde. Na afloop van de opleiding begon u een stage van enkele maanden, eerst bij een spa in Jodhpur (Rajasthan), nadien bij een spa in Mangalore (Karnataka), waar u gedurende deze periodes ook woonde. U zou in maart of april 2013 gestopt zijn met deze stage en naar Delhi getrokken zijn, waar u vergeefs werk gezocht zou hebben en tot aan uw vertrek uit India gebleven zou zijn.

U wilde graag terugkeren naar Tibet. Omdat dit vanuit India moeilijk is, wilde u graag de Belgische nationaliteit verkrijgen. Daarnaast hebben Tibetanen in India volgens uw verklaringen geen rechten, had u moeilijkheden zich in India te vestigen en werk te vinden en is er in India veel discriminatie van Tibetanen door Indiërs. Omwille van deze redenen besloot u India te verlaten. Op 13 augustus 2014 vloog u van India naar Frankrijk en maakte daarbij gebruik van uw eigen IC (Identity Certificate). Van daaruit reisde u met de trein verder naar België. Op 14 augustus 2014 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw originele Green Book, uw originele Chinese identiteitskaart, een kopie van de Chinese identiteitskaart van uw moeder, een kopie van uw hukou (familieregistratie), een kopie van het attest van het Reception Centre van Kathmandu, een origineel attest van het Reception Centre van Dharamsala, een origineel attest van het Bureau van Tibet, drie originele schooldocumenten, twee originele documenten in verband met uw stage in India, twee originele foto's en een informatienota van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) getiteld: "Biedt India 'reële bescherming' aan Tibetanen? Welke 'reële bescherming' is vereist om van een 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5 §4 van de Vreemdelingenwet te kunnen spreken?" dd. maart 2014.

## **B. Motivering**

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (Green Book, Chinese identiteitskaart, hukou) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Sonam Dolma, geboren op 11 oktober 1987 en geboren te Toelung Dechen district (Chinees: Duilongdeqing), Lhasa Municipality, Tibetaanse Autonome Regio (TAR), Volksrepubliek China (VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS, pp.3-7) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2004 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw scholing aan de Soga-school in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 2004 heeft u van 2004 tot 2014 in India verbleven. U woonde er van 2004 tot 2012 in Bir (Himachal Pradesh), waar u les volgde aan de Tibetan Children's Villages (TCV) suja school. Nadien volgde u een aanvullende opleiding in talen en schoonheidsspecialiste aan het Vocational Training Center (VCT) van de TCV in Selakui, Dehradun (Uttarakhand), waar u ook woonde. Na afloop van deze opleiding begon u een stage van enkele maanden, eerst bij een spa in Mangalore (Karnataka), nadien bij een spa in Jodhpur (Rajasthan), waar u gedurende deze periodes ook woonde. U zou in maart of

april 2013 gestopt zijn met deze stage en naar Delhi getrokken zijn, waar u vergeefs werk gezocht zou hebben en tot aan uw vertrek uit India gebleven zou zijn.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en tot vlak aan uw vertrek uit India in het bezit was van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS, p.11).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u **ten eerste** dat u vanuit India moeilijk kon terugkeren naar Tibet, Volksrepubliek China (VRC). Daarom zou u graag de Belgische nationaliteit verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS, pp.13-14). Dit asielmotief ressorteert niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. U wordt immers in India niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, religie, ras, nationaliteit of omdat u tot een bepaalde sociale groep behoort. Het vormt ook geen risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

**Ten tweede** stelde u dat u als Tibetaanse moeite had zich in India te vestigen. U verklaarde dat u de taal niet zo goed beheerste en geen goede opleiding had (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Uit toegevoegde informatie blijkt echter dat Tibetaanse bannelingen ook in India over heel wat rechten en mogelijkheden beschikken, waaronder de mogelijkheid tot studeren en toegang tot de arbeidsmarkt. U gaf bovendien zelf aan dat u wel degelijk uw opleiding heeft kunnen afmaken en een diploma heeft behaald (zie gehoorverslag CGVS, p.14).

**Ten derde** stelde u dat u in India gediscrimineerd werd door Indiërs. U verwees naar het feit dat u als Tibetaanse geen goede mogelijkheden had om verder te studeren. Het CGVS wees u erop dat u zelf liet optekenen dat u wel degelijk uw studies heeft kunnen afmaken en een diploma heeft behaald. U gaf daarop aan dat u voor hoger onderwijs zelf inschrijvingsgeld diende te betalen, wat u niet zou gekund hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Ook dit asielmotief ressorteert niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch vormt het een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

**Ten vierde** verklaarde u dat u tijdens uw stage minder zou zijn betaald en andere taken zou hebben moeten uitvoeren dan wat afgesproken werd (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U zou in dat verband de schoolautoriteiten hebben ingelicht, die het vergeefs getracht zouden hebben het probleem op te lossen (zie gehoorverslag CGVS, p.15). In elk geval blijkt uit de door u voorgelegde stukken dat u werd betaald. U legde daarentegen geen stukken voor waaruit blijkt dat dit niet het juiste bedrag was, noch legde u stukken neer die aangeven dat u dit hebt aangeklaagd bij enige autoriteit. In elk geval blijkt nergens dat deze eventuele discriminatie het niveau bereikt waarbij de discriminatie gelijk zou staan met een vervolging zoals die in de Vluchtelingenconventie staat beschreven.

**Ten vijfde** liet u voor het CGVS optekenen dat het als Tibetaanse vrouw gevaarlijk is om in India te werken. U stelde dat Indiërs 'slechte dingen zeggen' en mensen 'slecht behandelen en bekijken'. U stelde ook dat er veel verkrachtingszaken zouden zijn in India. U verklaarde wel dat er zich nooit iets dergelijks met u persoonlijk zou hebben voorgedaan, waardoor dit louter hypothetisch is. Wat betreft het probleem van verkrachtingen, kan bovendien worden vastgesteld dat, indien er zich op dat vlak inderdaad ernstige problemen stellen, hieruit niet kan worden besloten dat iedere vrouw in India een potentieel slachtoffer van verkrachting is, nog daargelaten de vaststelling dat u hiervan geen melding maakte bij de aanvang van uw asielpcedure (Vragenlijst CGVS, punt 3.5).

**Ten zesde** stelde u dat in India na afloop van uw stage geen werk kon vinden. U gaf echter zelf aan nooit effectief werk gezocht te hebben, nooit voor een bepaalde job gesolliciteerd te hebben. U liet zelfs optekenen dat uw vrienden u een job als receptioniste hadden aangeboden, maar u heeft nagelaten zich daar persoonlijk aan te bieden (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Deze vaststellingen ondermijnen in zeer ernstige mate de ernst van de door u aangehaalde problemen.

U verklaarde verder dat u in verband met uw problemen in India geen hulp gezocht zou hebben, noch bij de Indische autoriteiten, noch bij de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA), wat de ernst van de door u ingeroepen problemen verder ondermijnt. Het feit dat u zelf verklaarde dat dit kleine, individuele

problemen zijn en de Tibetaanse autoriteit belangrijker zaken te doen heeft, bevestigt verder deze vaststelling (gehoorverslag CGVS, p. 14).

Het CGVS merkt hierbij tevens op dat u enkel dit eerste 'asielmotief' vermeldde in uw antwoorden in de vragenlijst die u met behulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en een tolk die de Tibetaanse taal machtig is invulde. U vermeldde daarnaast enkel dat u veel problemen zou krijgen, indien u in India als meisje de school zou verlaten (zie vragenlijst CGVS, punt 3.5). In de vragenlijst werd nochtans expliciet gevraagd of u nog problemen kende met de autoriteiten, medeburgers of van algemene aard (zie vragenlijst CGVS). Het feit dat u de andere asielmotieven niet vermeldde, kan erop wijzen dat u ze hebt opgemaakt tussen het gehoor op de DVZ en het gehoor voor het CGVS. Van een vluchteling kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij van bij aanvang van de asielprocedure een volledig overzicht heeft van de asielmotieven.

U haalde aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikte in India en in het bezit was van een dergelijke IC (zie gehoorverslag CGVS, p.11, pp.16-18).

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan uw smokkelaar (zie gehoorverslag CGVS, pp.16-18). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Gelet op uw ongeloofwaardige, onaannemelijke en bevreemdende verklaringen over uw reisdocumenten ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde uw originele Green Book, uw originele Chinese identiteitskaart, een kopie van de Chinese identiteitskaart van uw moeder, een kopie van uw hukou (familieregistratie), een kopie van het attest van het Reception Centre van Kathmandu, een origineel attest van het Reception Centre van Dharamsala, een origineel attest van het Bureau van Tibet, drie originele schooldocumenten, twee originele documenten in verband met uw stage in India en twee originele foto's, merkt het CGVS op dat deze documenten de bovenstaande vaststellingen van het CGVS enkel bevestigen.

De door het BCHV opgestelde informatienota bestemd voor praktijkjuristen die Tibetaanse vluchtelingen uit India bijstaan, is evenmin van aard om de appreciatie van uw asielaanvraag te wijzigen. In voornoemde nota analyseert het BCHV, onder verwijzing naar de Procedurerichtlijn, de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet en de aanbevelingen van UNHCR, wat dient begrepen te worden onder het begrip 'eerste land van asiel'. Vervolgens licht het BCHV de concrete toepassing van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet door het CGVS toe. Tot slot tracht het BCHV de feitelijke situatie van Tibetanen in India af te toetsen aan de publiek beschikbare informatie.

Met betrekking tot deze informatienota dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit schrijven niet kan worden gelijkgesteld met het in artikel 57/23bis van de Vreemdelingenwet bedoelde advies van de vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen of diens gemachtigde, aangezien het BCHV de Hoge Commissaris niet vertegenwoordigt en evenmin in diens naam kan spreken. Voorts dient vastgesteld te worden dat het BCHV in deze informatienota zelf benadrukt dat het geen definitief standpunt inneemt, maar met deze nota advocaten en andere

*begeleiders van Tibetaanse asielzoekers wenst te informeren over het bestaan van het nieuwe juridische concept 'eerste land van asiel' en de concrete toepassing ervan door de asielinstanties op de situatie van Tibetanen in India, en tezelfdertijd een aantal aanknopingspunten wil bieden om de problematiek juridisch te benaderen. Een dergelijke algemene nota, dat niet betrokken wordt op uw individuele asielaanvraag, toont geenszins aan dat het CGVS artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet in uw hoofde verkeerd heeft toegepast.*

*Uit een analyse van de in deze nota aangehaalde landeninformatie aangaande de registratievoorwaarden van Tibetanen in India, de verlenging van hun verblijfsstatuut, de mogelijkheid van terugkeer naar India, de garanties tegen refoulement naar China, en de rechten verbonden aan hun status, blijkt bovendien dat het BCHV geenszins aantoont dat de door het CGVS gehanteerde informatie niet juist, onvolledig of niet actueel zou zijn.*

*Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China (VRC) doch wel kan worden teruggeleid naar India."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.3. Verzoekende partij vraagt in hoofdorde de toekenning van de vluchtelingenstatus en in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Voorts onderwerpt verzoekende partij de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

## Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.4. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

2.5. Verzoekster stelt geboren te zijn op 11 oktober 1987 te Toelung Dechen district (Chinees: Duilongdeqing), Lhasa Municipality, Tibetaanse Autonome Regio (TAR), Volksrepubliek China (VRC). Verzoekster vertrok naar India in 2004. Verzoekster legt haar originele Green Book, Chinese identiteitskaart neer alsook een fotokopie van de Chinese identiteitskaart van haar moeder, een kopie van hun hukou (familieregistratie), een kopie van het attest van het Reception Centre van Kathmandu, een origineel attest van het Reception Centre van Dharamsala, een origineel attest van het Bureau van Tibet, drie originele schooldocumenten, twee originele documenten in verband met verzoekster stage in India en twee originele foto's. Gelet op verzoeksters Chinese documenten en verklaringen tijdens het CGVS-gehoor en de documenten van de Tibetaanse autoriteiten wordt haar identiteit en Chinese nationaliteit niet betwist.

Nopens de COI Focus "*China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India*"

2.6. Cedoca is een Belgische documentatie- en onderzoeksdienst binnen het CGVS (artikel 3, § 1 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 Juli 2003). Dit neemt niet weg dat de opdracht van Cedoca er in bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen. Zowel verzoekende partij als verwerende partij benadrukken dan ook terecht het belang van correcte, volledige en actuele informatie.

2.7. De aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie steunt onder meer op eigen Cedoca terreinonderzoek tijdens een Joint Fact Finding Mission in maart 2012 waarbij meerdere personen en organisaties/departementen werden geraadpleegd van de Central Tibetan Administration, de Indiase autoriteiten, alsook Tibetaanse organisaties, academici, plaatselijke en internationale organisaties en belanghebbende individuen.

2.8. De Raad kan vaststellen dat de COI Focus "*China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India*", steunt op talloze en gediversifieerde bronnen, waaronder en op zeer frequente wijze, de Central Tibetan Authority (CTA), de Tibetaanse regering in ballingschap waarvan de autoriteit op het vlak van de Tibetanen zowel in India als in China en de rest van de wereld, bezwaarlijk kan worden betwist. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt "*Dat het grootste deel van de belangrijke informatie van de Indische autoriteiten komt*". Integendeel uit de eenvoudige lezing van deze COI kan blijken dat zowel de Indiase autoriteiten als de CTA en andere Tibetaanse vertegenwoordigers, Tibetaanse zakenmensen en gewone Tibetanen op evenwichtige wijze aan bod komen. Verder werd dit onderzoek verricht door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren die steunen op talrijke bronnen, rechtstreekse contacten en bezoeken ter plaatse, verklaringen van de Indiase autoriteiten en de CTA, (internet)rapporten van diverse andere Tibetaanse organisaties, gerenommeerde gespecialiseerde organisaties en academisch werk. In de bibliografie wordt een uitgebreid overzicht gegeven waarbij de referenties mede via een internetlink te consulteren en verifiëren zijn. Deze COI werd telkens geüpdatet om de actualiteit en objectiviteit ervan te verzekeren en op punt te stellen.

2.9. Verzoekster stelt dat "*de mails en telefonische gesprekken waar de voetnoten naar verwijzen niet uitgeschreven zijn in het rapport terwijl het om bronnen gaat waar het rapport het vaakst naar verwijst*".

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 kan de commissaris-generaal of één van zijn adjuncten in zijn beslissing steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via moderne communicatiemiddelen. Dit stelt de commissaris-generaal in staat per telefoon of e-mail navraag te doen omtrent feitelijke aspecten van het asielrelaas om de waarachtigheid ervan te controleren. Uit het verslag aan de Koning blijkt dat het specifiek de bedoeling is dat de ambtenaar van Cedoca een gedetailleerd verslag opmaakt met de informatie verkregen bij een telefoongesprek zodat de asielzoeker de mogelijkheid heeft de juistheid van de verkregen informatie te controleren. Daargelaten de vraag naar de praktische haalbaarheid van verzoekers opmerking, stelt de Raad vast dat dit geen situatie betreft zoals voorzien in artikel 26 van bovenvermeld KB nu de COI een synthese is van een grondige analyse gesteund op eigen terreinonderzoek aangevuld met en getoetst aan meerdere rapporten van internationale organisaties, NGO's en bevindingen van experts. Overigens ook de rapporten van deze internationale organisaties en NGO's die verzoeker aanhaalt zijn eveneens een synthese van een dergelijk onderzoek.

2.10. Voorts is gezien de veelvuldig geconsulteerde bronnen, vertegenwoordigers van de CTA en andere Tibetaanse organisaties en persoonlijkheden, verzoekende partij niet ernstig waar zij meent uit de uitdrukkelijke en afzonderlijke vermelding van *“twee jonge, ongebonden Tibetanen geboren in India” als geconsulteerde bron, te kunnen afleiden dat “de auteurs van het rapport geen enkele Tibetaan die niet geboren was in India hebben ontmoet noch er informatie mee hebben uitgewisseld”*. Indien een *“Amerikaanse student die enkele jaren in Dharamsala gewerkt en gestudeerd heeft”* bij de geconsulteerde bronnen staat vermeld, dan kan de Raad slechts vaststellen dat deze niet als specifieke referentiebron werd aangehaald en dergelijke zijdelingse gesprekken eerder bijdragen tot de diversifiëring van het terreinonderzoek. Verzoekende partij benadrukt dat het rapport zelf aangeeft dat *“Het document probeert alle relevante aspecten van het onderwerp te behandelen, maar is niet noodzakelijk exhaustief”*. Dit doet echter op zich niets af aan de doelstelling van een COI rapport als objectieve analyse en samenvatting van de actuele situatie. In zoverre volledigheid *überhaupt* niet meer dan een betrachting kan zijn, dienen wel alle relevante zaken aan bod te komen die noodzakelijk zijn om conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet in alle onafhankelijkheid te oordelen over de individuele asielaanvragen.

Daar waar verzoekende partij nog stelt dat *“de bevestiging in het rapport dat het «makkelijk is de RC te vernieuwen voor de op lange termijn verblijvende Tibetanen» inderdaad van de Indische autoriteiten komt”*, stelt de Raad vast dat bijkomend in dezelfde paragraaf nog wordt gesteld dat *“Een Protocol Officer van het CTA Department of Information and International Relations (DUR) kon bevestigen dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt. Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden.”* en tevens verder dat *“Zowel alle Indiase als alle Tibetaanse en ongebonden gesprekspartners hebben tijdens de Cedoca-missie dus onafhankelijk van elkaar bevestigd dat in heel India de autoriteiten de algemene instructies (Information pertaining Tibetan Nationals) effectief toepassen en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen. Sindsdien heeft Cedoca nergens enige aanwijzing gevonden (noch op de websites van de CTA noch van de bevoegde Indiase autoriteiten noch in één van de andere internetbronnen die Cedoca regelmatig opvolgt) dat hierin enige wijziging is opgetreden. In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels (voor uitreiking of verlenging) houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”*, waarbij de volgende bronnen geciteerd worden: *“Gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten, New Delhi 5 maart 2012; SP (Police) Kangra District, Dharamsala 12/03/2012; Gesprek met Kalon van CTA Department of Security, Dharamsala 10/03/2012; de vertegenwoordiger van The Bureau of HH the Dalai Lama, New Delhi 06/03/2012, vertegenwoordigres van de CTA Settlement Office, Welfare Association en Protocol Office, Majnu Ka Tilla, New Delhi 06/03/2012, CTA Protocol Officer (DIIR), Dharamsala 08-12/03/2012; Gesprek met twee jonge en ongebonden Tibetanen die geboren zijn in India, New Delhi, 07/03/2012”* en *“Zie bibliografie voor een voor een volledige lijst van de bronnen die Cedoca wekelijks monitort”*.

Ook de bewering van verzoekende partij *“Dat de bevestiging in het rapport dat “de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India is binnengekomen, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een “long term stay RC” krijgt”* eveneens van de Indische autoriteiten en politie komt (blz. 13)” berust op een onvolledige lezing van de landeninformatie nu de COI ook toevoegt dat *“Wat betreft de New Tibetan Arrivals hebben de SP (Police) van kangra en ook de CTA [Gesprek met Kalon van het CTA Security Department, Dharamsala, 10/03/2012] verklaard dat wie met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India is binnengekomen, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een “Long Term Stay RC” krijgt.”* Verder werd er in de COI tevens gesteld dat *“De Cedocamissie heeft wel klachten gehoord dat er soms “handshakes” geëist worden bij het verlengen van een RC. Maar, volgens een vertegenwoordiger van de Tibetan Youth Congress, moeten Tibetanen vooral smeergeld betalen wanneer de FRRO's of politiediensten vaststellen dat hun RC niet meer geldig is”*, zodat verzoekende partij niet kan aanvoeren dat *“het rapport hier geen melding van maakt”*. De opmerkingen van verzoekende partij in deze berusten aldus op eenzijdige en foutieve lezingen van de desbetreffende COI en missen de talrijk geciteerde Tibetaanse bronnen.

2.11. Waar verzoekende partij stelt dat er *“bovendien talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten waar dit rapport toekomt tegenspreken”*, dan staat het verzoekende partij vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken. De Raad betwist niet dat op het internet voor elke informatie, contra-informatie, zelfs desinformatie te vinden is, doch ook verzoekende partij dient in deze geobjectiverde informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan

het administratief dossier toegevoegde dossier te weerleggen. Voor specifieke betwistingen, verwijst de Raad naar wat volgt.

2.12. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Indien hieruit kan blijken dat in Tibet de mensenrechtensituatie voor bepaalde groepen of individuen kan verontrusten, in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen, monniken en politieke activisten, dan kan niet blijken dat elke persoon die behoort tot de tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en Tibetaans Boeddhistische geloof vervolgd zal worden door de Chinese autoriteiten.

2.13. Voor zover verzoekende partij inzake China nog verwijst naar de arresten HvJ, *Elgafija* en HvJ, *Sufi en Elmi*, wijst de Raad erop dat deze de beoordeling van de situatie bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreffen. Voor zover verzoekende partij zich beroept op de algehele situatie, werkt hij dit middel niet nuttig uit en toont hij niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, kan vallen onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887).

2.14. Hoe dan ook zoals verzoekende partij zelf stelt, was zij intussen sedert 2004 gevestigd in India. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoekende partij volhoudt dat de Tibetaanse bevolkingsgroep en het Tibetaans Boeddhistische geloof vervolgd worden door de Chinese autoriteiten, gelet op artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.15. Artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.*

*Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”*

2.16. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.17. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.18. De “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India” stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een Registration Certificate (RC) beschikken en “*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*”. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en wijst verzoekende partij erop dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (“*Information Pertaining Tibetan Nationals*”). Verzoekende partij verkreeg een RC. Hieruit kan geen persoonlijke noch een zwaarwichtige vrees worden afgeleid, noch kan blijken dat enkel Tibetanen met corruptie geconfronteerd worden.



2.19. Verzoekende partij kan aldus niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk en precair is. Uit de vaststelling dat *Registration Certificates* (hierna: RC) een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen tijdelijk en onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Dit blijkt ook uit verzoeksters verklaringen nu zij sinds 2004 zonder problemen in India verbleef.

2.20. Ook wanneer sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. *De "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India" stelt immers dat "Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt".* Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoekende partij aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Verzoeksters louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een verlenging van een RC – zelfs indien deze niet nauwgezet worden verlengd op de vervaldatum – of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend, laat staan dat sinds de jaren 50 Tibetanen die nieuw aankomen geen RC meer zouden krijgen, worden niet aannemelijk gemaakt en tegengesproken door de Tibetaanse overheid in ballingschap, wat voorts ook blijkt uit verzoeksters verblijf in India waarbij hij ook over een RC beschikte, geen melding maakte van problemen bij het vernieuwen.

Verzoeker wijst op het aan het verzoekschrift toegevoegde stuk B.4. waarvan de nodige referenties ontbreken, zodat de waarde van dit stuk niet kan worden nagegaan. Hoe dan ook bespreekt stuk B.4. de situatie van de Tibetanen in de jaren zestig en zeventig. Daarbij wordt wel duidelijk gesteld dat alhoewel India het Vluchtelingenverdrag niet heeft ondertekend, dit land wel lid is van het Uitvoerend Comité van UNHCR. Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd heeft in India. Ook al dienden de verblijfsvergunningen telkens verlengd te worden, dan nog kan verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij beweert dat het verblijf in India niet permanent is. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. De verwijzingen van verzoekende partij naar stuk B.2. bij het verzoekschrift waarin wordt gesteld dat India in 2003 omwille van de Chinees-Indiase gemeenschappelijke verklaringen maatregelen zou nemen "tegen de Tibetanen" zijn niet geconcretiseerd. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat in India de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

2.21. De argumenten van verzoekende partij inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de *"COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"*, blijkt dat de Indiase Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 5), dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk B.5. blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was, dit na meer dan 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoekende partij toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement.

*In casu* dient er nog op gewezen te worden dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij haar land verlaten heeft omwille van gegronde redenen van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten “questions” betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Verzoekende partij gaat er bovendien aan voorbij dat het EHRM heeft zich in deze twee zaken met nr. 7267/13 en 23273/13 D.C. en *Y.D. tegen Zwitserland*, op 1 juli 2014 in dezelfde zin uitgesproken heeft als de Raad.

2.22. Verzoekende partij voert in het verzoekschrift voorts aan dat er sprake is van ellendige leefomstandigheden en veelvuldige schendingen van hun rechten en discriminaties waar Tibetanen onder lijden. Voor zover dergelijke algemene bewering *überhaupt* al kan ingeroepen worden nu verzoeker geen ernstige persoonlijke feiten verklaarde, kan dit geenszins blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier waar wordt gesteld “*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijsystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*”. Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen en hun nakomelingen stevig gevestigd zijn in India waar ze zich zowel sociaal, als economisch en cultureel kunnen ontwikkelen en waar ze ongemoeid de Dalai Lama kunnen volgen. Geenszins kan blijken dat zij op structurele wijze gediscrimineerd worden. Dit kan eveneens uit de verklaringen van verzoekende partij blijken nu zij studies kon volgen zonder dat zij diende te werken, zij een legaal verblijf had in India en zijn RC kon laten verlengen. Haar beweringen inzake verblijfsmoeilijkheden zijn louter theoretisch nu hij geen dergelijke verklaringen aflegde. Uit de vaststelling dat *Registration Certificates* een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Verzoekers verwijzingen in het verzoekschrift naar andere informatie, vermag dit niet te wijzigen, minstens wordt niet aangetoond dat de sociale en economische situatie van de Tibetanen van die aard is dat dit een ernstige bedreiging zou inhouden of een reëel risico op ernstige schade voor hun persoon. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de “sociale groep van Tibetanen” in India ernstig en systematisch vervolgd zouden worden.

Verzoekende partij beperkt zich in dit verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas (discriminatie van Tibetanen) en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, maar laat na dit enigszins te concretiseren en geobjectieerde elementen aan te voeren. Verzoekende partij vermeldde dat ze naar haar familie in Tibet wenst terug te keren en daarom graag de Belgische nationaliteit wil verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS, pp.13-14). Daargelaten dat dit de vrees van verzoekende partij ten opzichte van China geheel relativeert resorteert dit asielmotief niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Verzoekster bewering dat ze zich moeilijk kon vestigen in India wordt door haarzelf tegengesproken nu ze studeerde, een diploma heeft behaald en werkte (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Dat ze de taal van het land diende te leren is eigen aan elke migratie en ook aan haar eventueel verblijf in België. Voorts geeft verzoekster economische motieven aan die niet worden geobjectieerd (hoger inschrijvingsgeld, minder stage betaald (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Verzoekster kan bovendien niet ernstig beweren dat ze na afloop van haar stage geen werk kon vinden wanneer ze uitdrukkelijk aangaf dat ze nooit effectief werk gezocht heeft en nooit voor een bepaalde job gesolliciteerd heeft. Integendeel verzoeksters vrienden boden haar een baan als receptioniste aan, maar verzoekster heeft nagelaten zich daar persoonlijk voor aan te bieden (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Verzoeksters bewering dat ze als vrouw niet in India kan leven omdat Indiërs ‘slechte dingen zeggen’ en mensen ‘slecht behandelen en bekijken’ is bezwaarlijk ernstig. Indien verkrachtingen ook in India voorkomen dan is dit helaas een universeel probleem. Geenszins kan beweerd worden dat iedere vrouw in India een potentieel slachtoffer van verkrachting is, nog daargelaten de vaststelling dat u hiervan geen melding maakte bij de aanvang van uw asielprocedure (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Verzoekster heeft zelf ook geen dergelijke negatieve ervaringen gehad. Verzoekende partij tracht manifest haar asielrelaas op te bouwen tijdens het CGVS-gehoor. Deze blijven bouwe beweringen die ze zelf manifest ontkende in de vragenlijst toen haar expliciet gevraagd werd of ze nog problemen kende met de autoriteiten, medeburgers of van algemene aard (zie vragenlijst CGVS).

Verzoekende partij toont aldus niet aan India te hebben verlaten omwille van redenen in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.23. Waar verzoekende partij nog beweert dat zij niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoekster vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Er kan ook niet worden ingezien waarom het verzoekende partij verboden zou worden terug te keren naar India. Verzoekster verkreeg reeds in 2004 een RC. Voorts kan worden vastgesteld dat verzoekende partij manifest trachtte onwaarheden te vertellen over haar reisweg. Immers verzoeker is gekomen met een geldig IC en aangezien ze geen problemen ondervond bij haar binnenkomst is het redelijk te veronderstellen dat ze met een geldig visum voor Frankrijk is toegekomen. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekende partij dit stuk niet kan of wil voorleggen. In zoverre verzoekende partij steun kreeg van een agentschap om een visum te verkrijgen dan neemt dit nog niet weg dat het visum authentiek was. Waar verzoekende partij toch nog volhoudt dat zij haar documenten aan de reisagenten heeft moeten afgeven, kan met de hulp van haar familie/vrienden in India, de CTA, een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek. Dit klemt te meer nu verzoekende partij alle gegevens van haar IC kent en dit document nog tot 2024 geldig is tzt. 10 jaar vanaf de uitreiking 2014. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk om administratieve redenen niet te kunnen terugkeren naar India. Verzoekende partij beperkt zich dan ook tot het volharden in haar verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van niet-geadstrueerde beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.24. Ten slotte stelt de Raad vast dat een nieuwe RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *“Tijdens de Cedocommissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een aanbevelingsbrief van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration (GOI) en geldt dus voor héél India.”* Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen. Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRROA's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoekende partij kan verhinderen dit voor te leggen, te meer nu verzoekende partij niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken.

2.25. De overige argumenten, stukken en documenten vermogen niet deze vaststellingen te wijzigen. Het volstaat immers niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekende partij in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.26. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.27. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.28. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en hij geen elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.29. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK